

[Glistrup.]

fra f. eks. hr. Lysholt Hansen, hr. Poul Dam, fru Grethe Philip osv., har de jo faktisk alle sammen erkendt, at det er rigtigt, at der er ikke givet de oplysninger, som man seriøst skal give, når et folketing skal behandle en sag om et helt nyt grundlag for udgifter, der skal løbe mange år frem i tiden. Der er brugt sådanne eufemistiske udtryk som, at det var lidt magert, at det var lidt tilbageholdende, og hvad der nu ellers er blevet sagt, men sandheden er jo, at der i hvert tilfælde ikke blev givet tilstrækkelig fyldestgørende oplysninger fra socialministerens side til, at tinget kunne indlade sig på noget, som reelt er en næsten evigtvarende merudgift som dræn i skatteydernes lommer.

Her er det vel i og for sig, at vore veje skilles i vurderingerne af, hvor lemfældigt man skal tage på, at der ikke gives sådan særlig fyldestgørende oplysninger til brug for hele bevillingsproceduren. For dér er det jo, at vi fra fremskridtspartiets side anlægger det synspunkt, at det er noget af det aller-, allervigtigste med den svulmende offentlige udgiftssekter, som vi efterhånden er kommet frem til, at man er til det yderste påpasselig fra den folkevalgte forsamlings side, fra folketingets side, med hensyn til nye udgiftskilder. Derfor er det så uhyre vigtigt, at man virkelig får fyldestgørende oplysninger, og her må udgangspunktet selvfølgelig være budgetvejledningen, som man i hvert tilfælde må sige er mindstemålet for, hvad man skal have at vide. Og endog finansministeren har erkendt, at budgetvejledningens krav ikke var opfyldt på det pågældende tidspunkt.

Så kan man begynde at føre en juridisk diskussion frem og tilbage, som bl. a. fru Grethe Philip lagde op til, hvorvidt budgetvejledningen er en retsfor skrift i den ene, anden, tredje eller femte forstand, men det tilkommer ikke os her i folketinget at diskutere det, det er rigsrettens opgave at tage stilling til det spørgsmål, hvorvidt dette har en retsfor skrifts karakter i den ene, anden, tredje eller fjerde betydning af det ord. Det er simpelt hen at tiltage sig en kompetence, som er rigsrettens, når fru Grethe Philip indlod sig på at diskutere den side af sagen. For det, der er udgangspunktet, var det, som fru Grethe Philip så nydeligt sagde og så mange gange tidligere har sagt, at det

gælder virkelig om at få en seriøs debat om, hvordan vi får bevillingsproceduren gjort bedre her i landet, end den er i øjeblikket. Nu har man så mange gange med, skal vi kalde det lidt groft injurerende sprogbrug tillagt forslagsstillerne her andre motiver end de af fru Grethe Philip så udmærket udtrykte, nemlig at få en seriøs debat i gang om, hvordan bevillingsproceduren mest rigtigt tilrettelægges her i landet. Skal vi have det, er det uomgængelig nødvendigt, at man begynder at tage revisionsindstillinger med en langt større alvor, end man har vænnet sig til. Vi ved jo, at både revisionsdepartementet og statsrevisorer har ment, at denne sag burde forfølges nærmere og ikke behandles på den overfladiske måde, som det har været sædvane her i landet at behandle indstillinger om, at der er en eller anden overskridelse, på, hvor der ikke gøres noget som helst tilløb til ansvar gældende.

Vi ved, at revisionsdepartementet og statsrevisorerne også med det materiale, der er fremkommet inden for det sidste halve år, fastholder, at der er handlet ukorrekt i denne sag. Hvor ukorrekt, der er handlet, hvordan virkningerne skal være, tilkommer det ikke os i folketinget at tage stilling til, det er rigsrettens sag. For modsat hvad hr. Lysholt Hansen udbasunerede af mere eller mindre ærekrænkende udtalelser, så respekterer vi i fremskridtspartiet fuldt ud, at et menneske ikke er skyldigt, før det er dømt af den domstol, der er tale om. Derfor udtaler vi os ikke om fru Eva Gredals skyld i denne forbindelse, vi siger bare, at når vi får et sådant materiale som det, vi har fået fra statsrevisorerne og fra revisionsdepartementet, så er det utilbørligt af folketinget at forsøge bare at hvidvaske og sige: så gør vi ikke mere ved det, nu er den sag fuldt opklaret, og uden nogen som helst krummen hovedhår på nogen som helst lægger vi den bare til side. Der er et behov for, for at bevillingsproceduren kan blive sober her i landet, at vi får en vidtstrakt rigsretspraksis med hensyn til, hvad der er de retlige grænser på den ene og på den anden måde, og vi kan ikke undslå os for at indbringe sådan noget for rigsretten, når man fra revisionen har indstillet, som man har.

Om så rigsretten vil frifinde, anvende en mild straf eller anvende en streng straf er i den forbindelse fuldstændig inderligt lige-